Política | Germà Capdevila | Actualitzat el 06/01/2019 a les 20:00

L'Estat no es mou

«Catalunya ha abandonat la via unilateral i entoma la repressió mentre esbrina com avançar. L'Estat, per la seva banda, no s'ha mogut ni un mil·límetre»

L'independentisme havia preparat un escenari de ruptura posterior al referèndum de l'1 d'octubre que s'havia de concretar en una negociació amb Espanya sobre com aplicar el resultat de la voluntat popular. La reacció violenta i repressiva de l'Estat va situar el conflicte en un indret no cartografiat des del sobiranisme. Ningú no havia pensat com fer front a la violència i la repressió antidemocràtica que no es creia possible en un estat europeu del segle XXI.

D'aleshores ençà, l'independentisme ha abandonat l'unilateralitat, alguns de forma explícita, d'altres de forma implícita, però amb els mateixos efectes. Les eleccions del 21D i tot el que ha passat després en són una bona mostra. La repressió policial, judicial i mediàtica funciona i el sobiranisme encara no ha trobat la manera de refer-se per encarar un nou embat democràtic.

L'Estat, per contra, no s'ha mogut ni un mil·límetre. Tot i el canvi en les formes derivat del canvi de president a La Moncloa, la posició és exactament la mateixa que quan les tres principals forces polítiques espanyoles van acordar aplicar de forma il·legal i inconstitucional l'article 155. L'única recepta és la derrota de l'adversari, l'escarment i la repressió.

La Justícia, cega davant un mirall que li torna una imatge macabra, no té cap problema en mantenir en llibertat els condemnats de La Manada o atorgar permisos al marit de l'Ana Rosa per viatjar a Londres o al Carib, mentre els presos polítics fa més d'un any que són a la presó sense judici i Tamara Vila no pot abandonar el seu municipi. Aquesta Justícia aplicarà un escarment als presos polítics destinat a atemorir tot un poble amb condemnes tan injustes com miserables.

El cap de l'Estat reitera com un disc ratllat en cada acte públic la mateixa cantarella de la-unitat-de-la-pàtria-i-la-vigència-de-la-constitució. Cap autocrítica, cap matís, cap mà estesa al diàleg o a la negociació. El president del govern espanyol, per la seva banda, limita el diàleg al perímetre marcat per les barres de la gàbia constitucional. La ministra Batet assegura sense immutar-se que l'autodeterminació no existeix.

No hi ha cap espai per a un diàleg entre Catalunya i Espanya que pugui arribar a una solució mínimament satisfactòria per ambdues parts. No és possible perquè no hi ha cap voluntat per fer-ho entre els partits que representen més de tres quartes parts de l'electorat espanyol. No és possible perquè la unitat d'Espanya és un bé suprem que justifica la supressió de qualsevol dret fonamental individual o col·lectiu.

L'horitzó ens amenaça amb un escenari encara pitjor. Les properes eleccions espanyoles donaran una majoria absoluta de la dreta, disposada -aquest cop sí- a executar la recepta més dura per arrasar definitivament Catalunya de tot vestigi d'autoestima i identitat. La idea d'un front a nivell estatal per resistir-hi és inviable, perquè contra Catalunya tothom s'uneix: només cal tornar a veure els discursos de Nadal d'alguns dels presidents de les comunitats autònomes socialistes.

El proper embat democràtic per la independència arribarà tard o d'hora. Probablement més d'hora que tard, i serà molt més dur que el d'octubre de 2017. Aquest és l'escenari que les diverses famílies de l'independentisme haurien de començar a estudiar i preparar.